

[kiszvárdai.lapok]

XIV. évfolyam 3. szám – 2012. június 25., hétfő

[tartalom]

2. old.: A szakmai beszélgetésről [reflekt]
3. old.: *Dogs and drugs*, Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház [fókusz]
4. old.: *Deviancia*, Temesvári Csiky Gergely Színház [fókusz]
5. old.: *Az óra, amikor semmit sem tudtunk egymásról*, Gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház és az Udvarhely Táncműhely [fókusz]
- 6–7. old.: Béres László a Figura Stúdió Színházról [magam.magam]
8. old.: Lopott mondatok [witz]

Lőrincz Rita, Tasnádi-Sáhy Noémi (*Deviancia*)

Jelenetkép (*Az óra, amikor semmit sem tudtunk egymásról*)

[reflekt]

Éljen a szerelem!

Proics Lillánál az előadás érenylajstromára került, hogy a többféle szöveg egységessé állt össze, a színészek sottogása bevonja a nézőt. „Játékkal, látvánnyal, zenével sikerült valami olyan kész és zárt előadást megcsinálni, ami érzelmileg is megérint.” Egyetlen problémás dolognak a filmes befejezést találta. Zappe László figyelmeztetett arra, hogy Szabadkán a 86 éves Heck Paula maga volt jelen, „mint egy talált tárgy, ottmaradt kövület. A **film**es változat kényszermegoldás, ami egy nagyon erős kezdés helyett egy sablonos kezdést hoz”. Nánay István: összességében nagyon erős élményt hoz, de nehéz **befogadni**, a szűk tér nagyobb egymásra szorította a játzókat, jeleneteket.

Jeles András: Az előadásnak nagy érénye, hogy a figurák közt, meghatározatlan szférában tartózkodnak. Ugyanakkor problémás, hogy az előadás centruma, építkezése teljesen homályos, vagyis nagyon nehéz vele menni, s nem azért, mert csupa költészet, hanem mert még egy labirintusszerű járat sem szervezi. Emellett a szcenikája, teatralitása rendkívüli, az etüdök, effektek előállításában olyan lenyűgöző jelenségek jönnek létre, mint például a **rózsaszín ruhás lány** (ami annyira jó, hogy nincs is).

Ködöt viszont nem szabad használni, nem korrekt.

fazakasMárta

Egy előadás minél jelentékenyebb, annál inkább indítja a szakmai beszélgetések vezetőit állítások megfogalmazására – ahelyett, hogy megúszósabb módon az alkotókhöz intézett kérdéseknek adnák át a terepet. A fesztivál második napjának versenylőadásairól a résztvevők (moderátor Nánay István, referens Proics Lilla) láthatóan szívesen, és a kis.lapok tanácsát megfogadva konkrétumokra utalva nyilatkoztak – első körben a Bányavirágról, az előadás (közismertebb) érényeinek túl elsősorban a problémás pontokat tematizálva. Proics Lilla szerint a drámának és az előadásnak is az eleje **kidolgozottabb**, mint a vége. A részesség-jelenet egy váltást hoz, jól megkomponáltsága ellenére eloszlal valamit, ami addig megteremtődött, a befejezés problémás. Nánay István is ehhez kapcsolódott: miután az előadás elér egy euforikus csúcsot és elképesztő színészi teljesítményben jelenik meg a két ember egymásra utaltsága, gyűlölete és **szeretete**, az azt követő két lírai vallomást már nem lehetett ugyanazon a hőfokon teljesíteni. Lilla számára megúszósnak tűnt a tévé használata és fölöslegesnek találta a furulyaszóval való tagolást, illetve a megkoreografált verekedést (miközben minden más nagyon pontosan el van játszva), a hozzászólók azonban egységesen kiálltak amellett, hogy az inkább hozzáad a játékhoz. Az alakításokról szólván Nánay szerint Bányai Kelemen Barna pontosan végig tudja vinni a figurát, Viola Gábor viszont „kiszámíthatatlan”. Kovács Botond Illése jól hozta azt a kettőséget, ami minden figurát jellemez, továbbá dicséretes az, ahogyan a búcsúzásakor azon az életveszélyes határon innen marad, ami nem enged a túljátszás kísértésének. Nagy Dorottya és Gulácsi Zsuzsanna szintén dicséretet érdemeltek ki finom és pontos játékkal.

A beszélgetésben éles váltást hozott Jeles András (film- és színházi rendező, zsűritag) megszólalása, aki elsősorban a darabot vélte problémásnak: a szövegnek nincs drámai megdolgozottsága, alapvetően a (közönség) reakciókkal együtt a stand up comedy műfajában mozog, ezek **dumák**. Jeles szerint Parti Nagy Lajostól kezdve sokan beleesnek ebbe a hibába: „hogy a

szereplők szájából mi hangozhat el, a karakter szempontjából mi a fontos, mi a humor, ma már kezd elmosódni. Belőnek egy szintet, amit akár tíz órán át lehet nyomni”. Az előadás stilizációs szintje is eldöntetlen, már a feltároló színpadkép is irritáló, amit a játékmód csak nehezen tud túlhaladni. Jeles arra is felhívta a figyelmet, hogy a darabban megjelenő világról (erdélyiség) néhányan létrehozták az etalont – például Bodor Ádám, akinél ez az

ügy „ki van téve a csillagos ég alá, örökkévalóság megítélésének”; ehhez képest visszamenni „sárba-húgyba” azzal a kockázattal jár, hogy az eredmény nem lesz **korszerű**, érényes. „Ha a nem hasonló erővel, a tragikumnak nem olyan mozdíthatatlanságával szólal meg, mint Csehov vagy Bodor Ádám, akkor nincs megcsinálva, couleur local marad, felhígítás. Ez kevés a fájdalomhoz.” Tudjuk, hogy a Bányavirág egy trológia első része, kérdés marad tehát, hogy tovább tud-e épülni, és ha igen, akkor vajon hogyan?

fazakasMárta

[reflekt]

Ködöt használni tilos

Bányavirág

[fókusz]

Just do it!

Dogs and drugs – Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház

Bő évtizede, felkavarta a debrecenieket egy eltussolt rendőri műhiba. Karácsonyi ünnepekre hazainduló diákot vittek be a vasúti őrszoba folyosójára, ott a radiátorhoz bilincseltek, a szájába nyomták a plüsskutyáját, majd hagyták kitisztulni. Mire visszajöttek hozzá, megfulladt. Sohasem volt drogfüggő. Sosem volt buzi. Urbán András

rendezése megerősített: **radiátor** volt, van és lesz. Először a kegyetlen anya kötözi hozzá a gyermekét, mielőtt magára hagyja a lakásban, aztán a fináléban valamennyi szereplő a radiátorhoz láncolja magát: a hideg fűtőtest önkéntes foglyai.

Paradox a jelkép, hű epilógusa a százpernyi mesének. Ebben látszatra minden a drog, a szesz és a szex körül forog, valójában azonban – ezektől függetlenül is – a degeneráció enciklopédiája. Veszedelmes misszióba bonyolodnék a színház, ha szenvedélybetegség-megelőző, javítási-nevelési szolgáltatóként akarna megjelenni a megélhetési művészet piacán. Ahhoz az impulzusokat pszicho-patikamérlegen kellene adagolni a célszemélyeknek, különben előadódhatna, hogy a puha didaxis, a prevenció gyönyörködtessen, a cselekménynek drogfogyasztásra felbujtó hatása legyen. Urbán, nehogy e csapdába ejtsen, tudatosan túlfeszíti a nézői türelem húrját. Feliratos némafilmmel technikával, gyorsmozgásos epizódokban pergeti le a társas létünket szerinte jellemző fürtelemgyűjteményt. Az epizódfüzér viszonylag laza, van azonban egy-egy indító és lezáró pontja – mindkettőben anyamotívum. Előbbi a mikulásपालástos nőalak színre hozásával, nő hangján előadott vers (József Attila: Mama), amelynek a végén mutáló hangú kamasz fiú lép ki a palást alól (karaoké); utóbbi az egyetlen végzetes akció: a féltő anya ledöfi a gyermekét zaklató, iszákos apát. A „Just do it!” felirathoz ekkor kezdődik el Béres Márta (Márta) és Mészáros Árpád (Mész) pankrációja, férfi és nő kegyetlen-szerelmes tusája.

Ahogy a szabadkaiaknál megszokhattuk, mind a hat szereplő folyamatosan a színen, és folyamatos átöltözködésben van. A legátgondoltabb pillanatokban a következő jelenet kellékei pszichikai háttérsegédletként szolgálnak a főhelyszínen zajló eseményhez. Különösen vonatkozik ez a kegyetlenkedések alkalmaira. A botok, szíjak, láncok sohasem hatnak közvetlenül az **áldozat testére**, azt csak környezik, perifériálisan érintik. Virtuális naturalizmus, amellyel a néző látens hajlamaira apellál a rendező: kinek-kinek a saját fantáziájával kell végigvinnie az elindított mozdulatot. A párkapcsolatok, a szülő-gyermek viszonya, a gyermek nemiségének kialakulásában bekövetkező elhajlások variációi az epizódok egyik részében durván fejeződnek ki. Az intenzív testiség akkor érvényesül, amikor Béres Márta kerül a történések fókuszába. Van azonban egy másik jelenetvonalat is, amely tempójában és intellektusában ellenpontja emezeknek. Az ironikus felhang Mezei Kinga társulatba illeszkedésével tud árnyalódni, a társulat újabb tónusaként.

Az előadás rövid monarchia-nosztalgiával indul: emlékezés a Bayer cég heroinjára, amelyet migrénes főfájásra mindig táskájukban hordtak a nők, míg be nem vonták a függővé válás veszélye miatt. Tudatmódosító szerek nélkül nehéz szituációt keverni, gondoljunk Bánk bán narkózó Melindájára akár. Ennek az előadásnak elsőrendű érdeme, hogy a színészek által felvillantott típusok hitelesek volnának negatív dróga-tesztel is.

baloghTibor

[reflekt]

Az előző lapszámban azt írtam, hogy az emberek ki vannak éhezve a konkrétságra, a visszaigazolások pontosabb megfogalmazására. A második

Klub alatt eszembe jutott **még egy ok**, amiért fontosnak tartom, hogy minél inkább elmaradjon a mellébeszélés ezeken a soknevű szakmaikon. A fiatal generáció, a **friss hús**, nem kerül elég gyakran olyan helyre, ahol hallgathat előadásról, alkotásról, színházról való élő beszédet, vitát. A kritikával

az a baj, hogy nincs benne konfrontáció, legalábbis nem különböző szakvélemények, legfeljebb a kritikus és az előadás között. A kávé-, kocsmaszatnál fülelni is milyen. Kérdezni ritkán lehet, általában nem akkor, amikor szükséges. Az egyetemen nincs elég lehetőség arra, hogy megtaláljuk a járatokat a megérezéstől a probléma pontos szóbeli artikulálásáig. De azt is mondják, hogy idővel jön bele az ember. Ennek ellenére mégis létezik elvárás, magától érthetődő.

Szóval nekünk ezek vannak, ezek a szakmaik.

Nem az a helyzet, hogy nem érezzük, ha valami problematikus, vagy hogy nem figyelünk eléggé.

Hanem az, hogy sokszor nem tudunk **hogyan hozzányúl**ni, megfogni, beszélni róla.

Ebben kérünk hallgatásunkkal **segítséget**. A „konkrét” nem mondat szerkezetre, nyelvi fogalmazásra vonatkozik. Beletrafálni a közepébe – én ezt szeretném megtanulni. Ráérezni, hogy hogyan kell megfogalmazni a lényegit. Köszönöm a mai szakmai beszélgetésnek, hogy erre rávezetett.

birÓRéka

[magam.magam]

– Az elmúlt évadban milyen kezdeményezés sikerült igazán jól? A TESZT fesztivál, mint minden évben.

– Mi az, ami nem úgy valósult meg, ahogyan szeretted volna? A szokásos erdélyi turnénk, ami egyáltalán nem valósult meg, ugyanis a pályázati kiírás ezúttal elmaradt, így anyagi források hiányában nem tudtunk útra kelni.

– Milyen a színház viszonya fenntartójával? A régivel jó volt, az új kapcsán korai lenne bármit is nyilatkozni.

– Milyen a színház viszonya közönségével? Szeszélyes.

– Mi újat fog hozni a tervek szerint a következő évad? Talán egy évfordulót...

– A fesztiválra elhozott előadások milyen erényeire hívnátok fel a figyelmünket? A színészre!?

– Miért ez az előadások látható Kiszvárdán? Ezt választotta a válogató.

– Mit vár a színház a kiszvárdai fesztiváltól? Fejlődést, amit nem lehet tapasztalni éveken óta.

Balázs Attila igazgató

[kérdőjel]

Jó-e az, ha egy szerző rendez is? Tud-e objektíven viszonyulni a szöveghez és az előadás érdekeit helyezni előtérbe?

Meddig tud „élni” a snittelés-technika? Mikor van létjogosultága, és honnan válik „megúszássá”?

Hol a határvonal aktualitás és közhely között? Mikor csap át az aktuális kérdésfelvetés untig hangoztatott problémák felmutatásává?

Hogyan kell jól használni a színházban a zenét? Aláfestő, jelenet-elválasztó vagy fokozó szerepe van? Mikor segít és mikor akadályoz?

[fókusz]

Miért

Temesvári Csiky Gergely Színház – Deviancia

Torz lencsével számoljon, aki a Deviancia című előadás alapján ítéli meg a temesvári színház idei évadát, mivel az ennél jobb, izgalmasabb előadásokat is kínált – ezért joggal merül fel az évről évre súlyosbodó kérdés, hogy mi a szakmai tétje a kiszvárdai fesztiválnak.

Balázs Attila, Dukász Péter

Németh Ákos drámájának és rendezésének alap gondolata hasonló Háy János A Gézagyerekéhez: az emberi viszonyok centrumában egy **autista** lány áll, akin megtörnek a napi rutinériák, felmutatva a norma(litás) viszonylagosságát. Kiderül, hogy minden

szereplő számítógépes, megcsúszott alak, alkoholista, drogos, xanaxot nyelő, terhelt családi háttérrel és zűrös kapcsolatokkal rendelkező embercsonk. Németh előadásának, bár felteszem, nem ez a szándéka, mégsem sikerül mélyebbre jutni annak a kijelentésénél, hogy a világ elviselhetetlenül durva hely. Művészi **állításként** ez problémás, hiszen a moralizáló vagy éppen (ön)sajnálkozó viszonyulásnál több lehetőséget nem kínál a nézőnek. Ráadásul ez az állítás annyira uralja az előadást, hogy az első tíz perchez képest, ahol ez a sújtó világ színpadra skiccelődik, **semmi új** nem történik a hátralévő három órában. A fordulatoknak, a szereplők életében bekövetkező változásoknak pusztán informatív értéke lesz, mivel a cselekmény nem ágyazódik viszonytörténetekbe.

Egy fogyatékos gyermek és az anyja közti kapcsolat mindig bonyolult – bűntudat, háritás, túlzott gondoskodás és az egzisztenciális félelem érzéseiből áll össze merő ellentmondássá. De ez drámai matekolásként ható jelzésekkel van kiváltva: Rákné (Éder Enikő) vallásosságával vagy a terhes Zsanett (Lőrincz Rita) tárgyként való gyors „eladásával”. Bea (Tar Mónika) túlzottan durva kirohanásai **sem hitelesek** lélektani szempontból, akárcsak a kertészeti dolgozók Zsanettel szembeni primér erőszakossága.

Az emberi viszonyok megoldatlanságán túl – s ezért a motivációkat direkt módon kibeszélő párbeszéddek is felelősek – az előadás más **következetlenségekkel** is küzd. Kérdés például, milyen szociális rétegekre vonatkozik az előadás világa: az anya falusias alakját nehéz összekötni a hippi-múlttal, a füves-drogos szubkultúra sem illeszkedik a kasszásnő-plázaciacás ízekhez. Az elhangzó tracklistának a jelenetek tagolásán túl nincs színházi értelemben vett jelentése. A következetlenség a kellékek szintjét is érinti: Noémi (Tasnádi-Sághy Noémi) súlyos lábát vonszol be, amit két perc múlva pillekönnyűként lendít fel a fülépcsőre. A nézőkkel való interakciók üdítőek, de lényegileg nem gazdagítják a játékot. S bár Albert Alpár műfü díszlete stilizált környezettel enyhítene a földközeli történeten, ezt mégis gyorsan legyűri a játék. Nincs **títok**. Csupán egy görcsösen nehéz helyzet színész és néző számára.

vargaAnikó

[fókusz]

Mit tudunk meg egymásról

Figura Stúdió és Udvarhelyi Táncműhely, Gyergyószentmiklós – Az óra, amikor semmit nem tudunk egymásról

Nem fogok arra kitérni, hogy alkalmazkodni kell a térhez, nincs elég sötét, így nem olyanok a fények, a hatás, az előadás ebben a térben nem úgy működik, nem voltak megfelelő viszonyok. Ez nem lehet kifogás. S nem csak az alkotókra gondolok, most inkább a nézőkre. Mindenki tisztában van azzal, hogy vendéglőadásra ül be, hogy nem az adott térre volt készítve, hogy valamiben úgyis másmilyen. Fesztivál alatt **lépjünk nagyobb**, lépjünk ezen túl. Az óras- vagy Handke-előadás (így emlegetik) nem ezen csúszik el. A közélet képei és az ebből kiemelt részletek felsorakoztatása akár még érdekesnek is ígérkezhet, habár ennek az ötletnek a kidolgozását láthattuk már több helyen. Mégse elég feszes, a tömegjelenetekből kivált részletekben látszik a tudatosság, hogy arra figyelnek, mi a következő lépés. Hamis marad.

Valószínűleg a tömegjelenetekkel is ugyanez a helyzet, csak ott nem annyira szembetűnő. A színpad elejére

feszített átlátszó vásznon otthonos képek többszöröznek meg a színpadon történeteket. Az előadás megpróbál többszintű lenni, de nem sikerül, hiszen az alap nincs megteremtve, amire ráépülhetne. Ezt igazolják azok a jelenetek is, ahol kilépnek a vászon mögül, sőt, egyszer még közénk is keveredik egy színésznő, nézőként. **A kilépés indokolatlan**, nem elég ürügy, hogy az előadás nem lineáris vonalra épül. A színpadi világ megteremtése hiányzik, ezért nincs mihez kapcsolódjon a kilépés, nincs viszonyítási pont, mihez képest mást mondana a vászon előtt.

Az előadás megmarad egy **ritmusban**, nem elég változékony az életképekhez képest. A néha előtérbe helyezett szereplőké, az

adott szituációhoz képest, nem változik, megmaradnak a tömeg ritmusánál.

A rohanás izgásgá alakul. Hiányoznak belőle a kimerevített képek, ami olyan dallamot adhatna az előadásnak, mint amilyen a zenében van.

A zene viszont megragad a fejben, segíti a jeleneteket, nem válik hangsúlyosabbá, mint amennyire szükséges, **végzi a dolgát**. A kezdeti humor finomsága elmarad, ismert poénok, helyzetkomikumok váltják fel. A tömegből kiemelkedő karakterek nem jutnak el a társadalomban élő egyén magányának felmutatásáig, bár van rá pár jó kezdemény.

Mindenek ellenére a Figura Stúdió Színház és az Udvarhelyi Táncműhely közös produkciójáról nem jövök ki leverten, sőt. Megmarad bennem egy taktus, ami nem gondolkodó lézengésre ösztönöz, hanem cselekvésre.

Ebből a szempontból dühítő az előadás. Sok helyen kérdéses, s mégis képes kimozdítani helyzetemből. Ritkán láthatunk ennyi fiatal egy

színpadon. Esemény lehetne, így pazarlás. Mennyi **energia**, kihasználatlanul.

biróRéka

[reflekt]

Szűk körben

Huszonnyolc meghívott közül egy sem érkezett meg a Bicskei István által kezdeményezett szakmai fórumra tegnap délelőtt. Merre halad a színház, merre haladjon? – akarta kérdezni a terület jeles illetékeseitől. Hiányukban házi műhelybeszélgetés alakult ki az éppen Kisvárdán tartózkodó fesztiválrésztevők között.

Nánay István rögtön jelezte, nem hisz az ilyen típusú beszélgetések hatékonyságában, szereplési alkalomnál nem többek ezek. Azért megeredt a szó. Csikos Sándor a társulatos létforma fontosságát hangsúlyozta. Béres Attila beszámolt róla: rendező nemzedéktársaival (valamennyi Székely Gábor-tanítvány) Miskolcon a valamikori kaposvári társulatmintát akarják követni. Kulcsár Edit hiányolta a stílus- és iskolateremtésre képes rendezőket. Urbán András szerencsétlennek mondta, hogy az állami fenntartású színházaknak szponzorokért kell házalniuk. Bicskei István a munka nélkül maradt színészek

franciaországi segélyezéséről beszélt. Nyakó Béla a finanszírozás német modelljét méltatta – egyszerre két évadra rögzített állami, tartományi és helyhatósági támogatást kapnak a színházak az előre benyújtott költségvetésük alapján. Várszegi Tibor a jászberényi szűz közönséggel való munka örömről beszélt, illetve arról, hogy elveszíthetik őket, ha megjelennek a városban a nemzeti és kiemelt társulatok tájélozódásai.

Béres Attila megnyugtatót: Miskolcon nem Kisvárdá ellenfesztiválját fogják meghirdetni. Hiányoztak a hiányzók.

bT

Máthé Annamária, Kőmíves Csongor

[magam.magam]

Figura Stúdió Színház, Gyergyószentmikós

[lajstrom]

A Koinónia Kiadó

ma, hétfőn délután könyvvásárt tart a kiszvárdai Művészetek Háza előtti téren.

A kiadónál a következő színházi témájú könyvek jelentek meg:

Drámák:

Láng Zsolt: Játék a kriptában, 2007

Stop the tempo. Fialat román drámaírók, 2008

Visky András:

A szökés, 2006;

Tirami sú. Két monológ, 2006

Vişniec, Matei: III. Richárd betiltva, 2010

Esszék:

Banu, Georges:

A felügyelt színpad, 2007;

Peter Brook és az egyszerű formák színháza, 2010;

Színházunk, a Cseresznyés kert, 2006

Bloedé, Myriam:

Nagy József síremlékei, 2009

Măniuţiu, Mihai:

Aktus és utánpótlás, 2006

Şerban, Andrei: Életrajz, 2010

Szebeni Zsuzsa (szerk.) Kovács Ildikó bábrendező, 2008

Upor László: Majdnem

véletlen – Tom Stoppard fokozatos megközelítése, 2009

Visky András:

Írni és (nem) rendezni, 2002

Zinder, David:

Test-hang-képzület, 2009

Album:

Stürmer, Helmut: Scenografi. Stage design. Bühnenbilder, 2007

Visky András (szerk.) Tompa Gábor színházi világa, 2007

De la Shakespeare la Sarah Kane, a kolozsvári román színház díszletei, 2008

Az elmúlt évadban milyen kezdeményezés volt az, ami igazán jól sikerült?

Évadindítóként szeptember 30. és október 9. között került sorra a IX. Nemzetiségi Színházi Kollokvium. Visszatértünk a fesztivál eredeti elnevezéséhez, mivel célunk, hogy a **Kollokvium** idővel akár európai nemzetiségi színházi fesztivállá váljon. Ennek legelső mozzanatát képezte a magyarországi szlovák és cigány színházak meghívása.

Az elmúlt évad két előadásának (Béres László rendezésében a Sebestyén Rita által írt Kantarzsini bolhapiac és Goda Gábor rendezésében az Arany-légy) előkészületeit is workshopok képezték, így az improvizáció jelentős mértékben hozzájárult a produkciók megszületéséhez. Mindkét előadás eredménye egy-egy társulatra szabott **ősbemutató** volt.

Nem csak a színház, hanem a város történetében is **egyedinek** számított az a koprodukció, mely a Figura Stúdió Színház és a Szent Miklós Kamaragyűttes között jött létre, Béres László rendezésében Szent Miklós legendája címmel. Az előadás műfaja szcenírozott koncert és Szent Miklósnak, a város védőszentjének legendáit dolgozta fel, nagy népszerűségnek örvendő. A kórusművet Cári Tibor írta, a szöveg és a koncepció Sebestyén Rita nevéhez fűződik.

Fontos kezdeményezésnek minősül A TE SZÍNHÁZAD elnevezésű, diákoknak szóló projekt. Különböző iskolák diákjait hívtuk meg előadásokra, melyeket minden alkalommal beszélgetés követett az alkotókkal.

Ugyanakkor jó eredménynek könyvelhető el az a tény is, hogy a román és magyar fórumokon sikeresek voltak a Figura Stúdió Színház pályázatai. Ez jelentősen hozzájárult az intézmény egyébként szűkös költségvetéséhez.

Mi az, ami nem úgy valósult meg, ahogy szeretnék volna?

Az elmúlt évben a bemutatók száma a tervek alapján hat lett volna, az utolsónak május folyamán kellett volna létrejönnie. A fesztiválmeghívások és időhiány miatt az utolsó produkció nem valósulhatott meg. Az önkormányzat intézményünknek helyiséget biztosított színészlakások kialakítására, azzal a feltétellel, hogy a felújításhoz szükséges anyagi hátteret **pályázati pénzek** kell képezzék. A tervek elkészültek, a kivitelezés még hátravan.

Milyen a színház viszonya fenntartójával?

Az önkormányzat támogatásával sikerült felújítani többek között a színpadot. Ugyancsak az ő jóvoltukból lett raktárhelyiség is, hiszen a díszlettárolás eddig jelentős problémát okozott. Emellett a város vezetőségétől kapott mikrobusz megoldotta a tájolások gondját.

Milyen a színház viszonya közönségével?

A **fiatalabb generáció** egyre nagyobb érdeklődést mutat az olyan bérleten kívüli produkciók iránt, melyek a színpadi nyelv megújítását célozzák. Az Arany-légy iránt nőtt az itthoni közönség kíváncsisága, miután az előadás kiérdemelte a veszprémi táncfesztivál nagydíját.

Mi újat fog hozni a tervek szerint a következő évad?

A jövő évad újra fesztivállal indul, szeptember 12. és 16. között kerül sorra a **dance.movement.theater** elnevezésű nemzetközi tánc- és mozgásszínházi fesztivál IV. kiadása. Az alcím ezúttal az INTERACTIONS, témája a tánc, a mozgás, a színház és a zene közötti kölcsönhatás. Az ötnaposra bővült fesztiválra német, francia, szerb, magyar és román előadók kaptak meghívást. A jövő évadban elsőként Bicskei István dolgozik a társulattal. Az előadás

munkacíme Van-e remény – Beckett-parafrázisok. Utána a gyerekeknek szóló Ludas Matyi következik Béres László rendezésében. Ezután szintén Béres László rendezé az Örkény István által írt A Hanákné ügyet. A sor egy Bozsik Yvette-rendezéssel folytatódik, ő ezúttal Wass Albert A funtinelli boszorkány című regényéből készíti táncelőadást. Végül nagy izgalommal várjuk Alexandru Dabija érkezését a Figurához, ő a tervek szerint Csehov Sirályát rendezi meg.

A fesztiválra elhozott előadásoknak milyen erényeire hívnák fel a figyelmünket?
A Figura Stúdió Színház hagyományosan a színpadi nyelv megújítására törekszik, ezt promoválja Bozsik Yvette rendezésében Peter Handke Az óra, amikor semmit nem tudtunk egymásról című előadás is. A Nemzetiségi Színházi Kollokvium zsűrije különdíjban részesítette az előadást. A román színházi szakma is nagy érdeklődéssel fogadta a produkciót.

Az óra... a Figura Stúdió Színház és az Udvarhely Táncműhely **koprodukciója**, fontos hozadéka az a csapatszellem, ami a két társulat között kialakult a munkafolyamat során. A két társulat egymástól tanulva és egymást kiegészítve tudott létrehozni egy színvonalas előadást.

Az előadás egyik fő erénye a játékon túl a sajátos technikai megoldás, ugyanis Iványi Marcell Cannes-díjas filmrendező filmet forgatott az előadáshoz, mely egy áttetsző vásznon jelenik meg.

Mennyiben befolyásolták a technikai körülmények a színház részvételét a fesztiválon?

Az óra... sajátos technikai követelményei miatt felmerült a kérdés, hogy a produkció megfelelően, csorbulás nélkül adaptálható-e a Várszínház terébe. Nagy kérdőjel volt ugyanis, hogy szabadtéren vállalható-e az az előadás, melynek szerves részét a vetítés képezi. Megpróbáltunk megtenni mindent, hogy a körülmények ne menjenek e sajátos előadás rovására.

Mit vár a színház a kisvárdai fesztiváltól?

Magas színvonalú előadásokat és a magyarországi színházi szakma aktív érdeklődését várjuk. Eredményes szakmai beszélgetésekre, valamint jobb, évről évre fejlődő színházi körülményekre számítunk.

Egyéb:

A Figura Stúdió Színház **állást hirdet** két férfi színész számára. Beszélgetésre és versenyvizsgára június 30-án délelőtt 11 órától kerül sor a Figura Stúdió Színházban, Gyergyószentmiklóson.

Végzős színész hallgatók számára versenyvizsga követelmény: egy próza, egy vers, az ének-, tánc- és mozgáskészség felmérése, valamint improvizatív gyakorlatokra is lehet számítani

Szükséges iratok: személyi igazolvány másolata, kinyomtatott szakmai önéletrajz, végzettséget igazoló iratok (érettségi és főiskola/egyetem), munkakönyv másolata (ha van), születési bizonyítvány

Érdeklődni a 0040-755-802.150-es telefonszámon lehet, e-mail: figura_studio@yahoo.com, director@figura.ro

Béres László, igazgató
Fodor Györgyi, irodalmi titkár

[hirdet]

A kézdivásárhelyi Városi Színház versenyvizsgát hirdet **2 férfi színész** állás betöltésére. A felvételi vizsga időpontja július 15., vasárnap 11 óra. Helyszín: Kézdivásárhely, Gábor Áron tér 21. szám, a Vigadó Művelődési Ház színházterme. Jelentkezés az office@varosiszinhaz.ro e-mail címen, rövid bemutatkozó levélben július 5-ig.

A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház versenyvizsgát hirdet **bábszínész** állás betöltésére. Europass önéletrajzot és motivációs levelet az office@tm-t.ro címre várnak. További információk ugyanezen a címen kérhetők.

A székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház **férfi színészt** és **jegypénztárost** alkalmaz. Jelentkezni 2012. július 15-ig lehet az office@szinhaz.ro e-mail címen. A jelentkezéshez szükséges dokumentumokkal kapcsolatban további információ a színház honlapján található.

Ügyelőt és hangosítót

keres a sepsiszentgyörgyi M Studio Mozgásszínház. Színházi szakmai tapasztalat és nyelvtudás előnyt jelent! Jelentkezni fényképes önéletrajzzal az office@m-studio.ro e-mail címen lehet. A jelentkezőket az időponthoz és helyszínhez kapcsolódó részletekről e-mailben értesítik.

„A színész nem habozik olyannak láttatni magát, amilyen, mert tudja, hogy szerepe megköveteli tőle a teljes kitárulkozást, titkai fölfedését. Úgyhogy maga az előadás áldozat, azt áldozzák fel, amit az emberek általában elrejtene a világ előtt – ez az áldozat a színész ajándéka a nézőnek.”

(A címoldal egy neves magyar, a hátoldal egy neves külföldi rendező gondolatait fogja tartalmazni nyolc napon át; a két nevet csak utolsó nap áruljuk el.

Az idézeteket kolozsvári színház szakos hallgatók gyűjtötték.)

[mai.program]

10.00, 15.00 Szakmai beszélgetés

Művészetek Háza, Pódiumterem

11.00 Jóccakát, mama!

Zentai Magyar Kamaraszínház

Művészetek Háza, Kamaraterem

17.00 Boldogtalanok

Szatmárnémeti Északi Színház

Harag György Társulata

Művészetek Háza, Színházterem

20.30 A makrancos hölgy avagy a hárpia

megzabolázása

Marosvásárhelyi Nemzeti Színház

Tompa Miklós Társulata

Várszínpad

24.00 Kvartett

Aradi Kamaraszínház – MASZK Egyesület

Rákóczi-stúdió

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXIV. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Allandó munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor, Biró Réka, Demeter Kata, Fazakas Márta, Varga Anikó**

Fotók: **Révész Rebeka, Nagy Belian**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

[witz]

Fülelünk. Szemelgetés a szájalásokból:

- *variációk Kisvárdára*
Egyre nagyobb a sörátor, egyre kevesebb az ember.
Kisvárdá a figurásoké.
Fesztivál foci EB és rockmaraton közé szorítva.
Ennyi nyaralás nekünk is kijár.
- *Baczó Tünde&Figura a medencében* Csináljunk víztánc-koreográfiát!
- Miből van a legtöbb a hullámszó medencében?
Kopasz váradi színészből.
- Tudni nem tud, de jó sok hibát tud ejteni.
- Menj, gyűjts életet.
- Hol a hangulat?
A hangulat ott van, ahol én.
- Hol ünnepelte Szabó K. a születésnapját?
Hát a strandon.
- S mit kapott ajándékba?
Vízipisztolyt.
- Gyere, nyomd be a cukorkát a többesszámba.
- *előadás előtt* A fene egye meg, van hely.
- Megnézed a plakátot, s már be se kell ülj az előadásra.
- *szünetben* Van Isten!
- Ez eddig egy hibátlanul rossz előadás.
- *a Bányavirág után* Engem a színház már nem érdekel, csak a főd... De a művelt!
- Kétféle előadás van: az egyikhez fel kell nőni, a másikhoz le kell épülni.
- Minden fesztnek más a karakterszáma.
- *járókelő a színház előtt* Van most itt ez a fesztivál, tudod, ez a Rockmaraton...
- Mi itt társasági életet élünk, nem színházit.
- Jézusom, hogy lehet így írni?
Hogy lehet így olvasni?
- Én magamban bízom mindig a legkevésbé.
- Hogyan lehet kibújni egy szituációból? Gyorsan sértődj meg, s utána azonnal leléphetsz.
- Én ezt név nélkül is vállalom.
- *a strand bejáratánál* Ja, maga is a cirkusztól!
Írja fel a nevét a füzetbe.

A Magyar Színházak

XXIV. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrások Minisztériuma,

Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdá Város Önkormányzata